KARİKATÜR

Adalarda hafif süvariler..
İnşallah böyle dizginleri elimde bir kocaya düşerim..

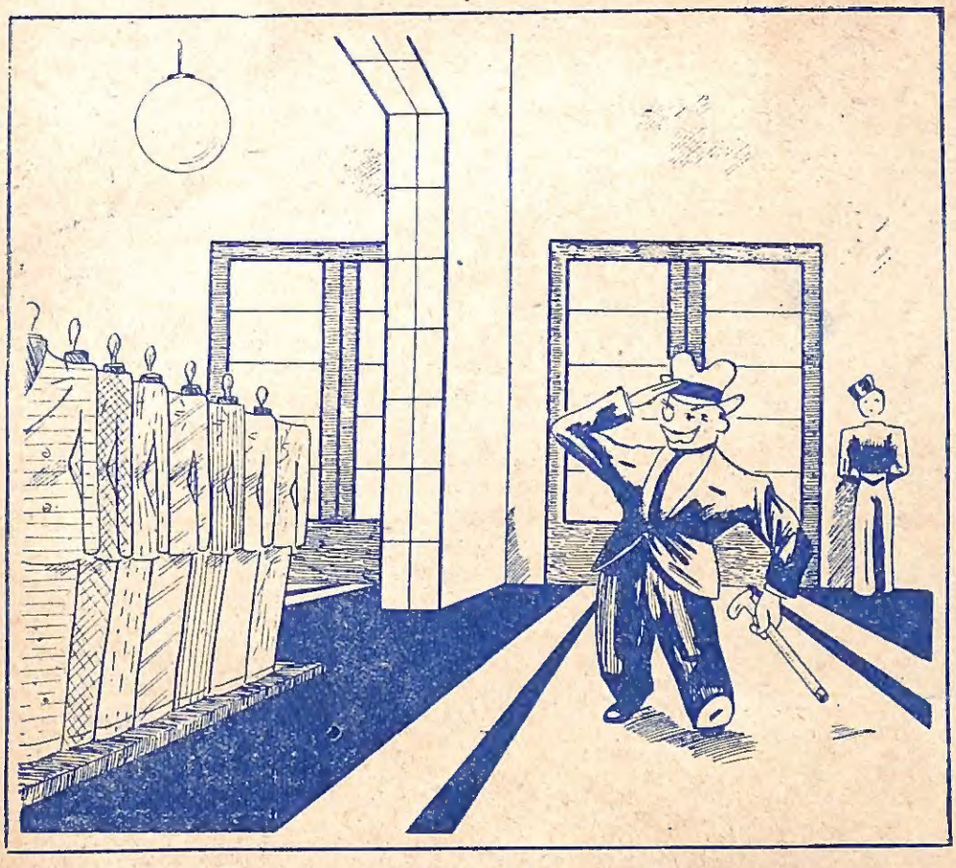

İTİYATLAR:

Bir mütekait miralayın elbiseci dükkânına girişini ve alışkanlıkla sıra sıra duran mankenleri selâmlayışının resmidir!..

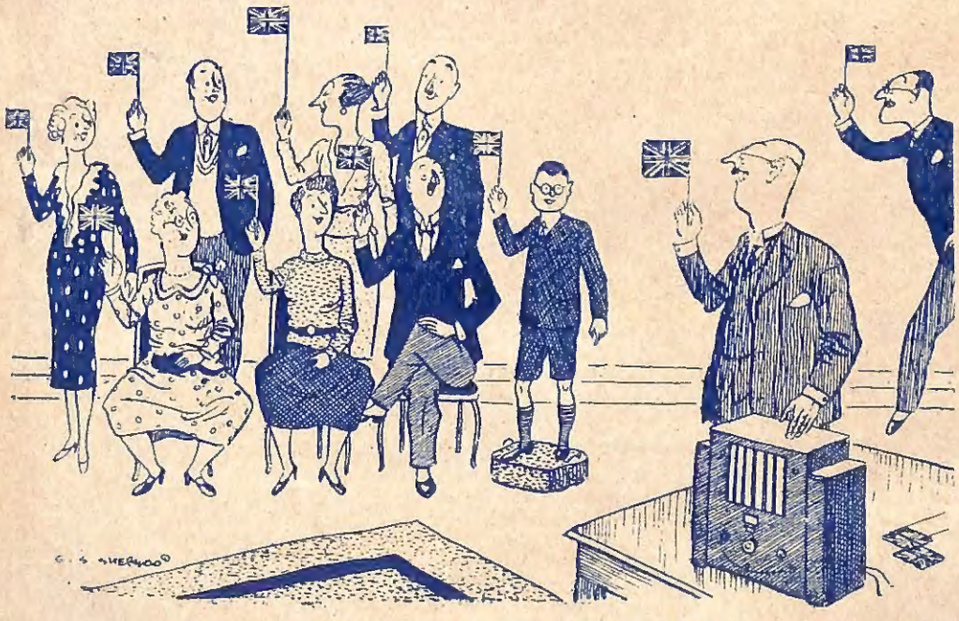

Kıralın taç giyme merasimini radyoda takip eden bir İngiliz ailesi itiyat neticesinde millî marşın sonuna kadar oldukları yerde hareket etmeden böyle durur!...

Karikatürün yaz sayısı

KARİKATÜR'ün yaz sayısı mizah edebiyatımızın bir şaheseri olacaktır.

Yaz sayımızın birçok sayfaları renkli yaz levhalarile süslü olacaktır.

Bu sayımızın fevkalâde nefis olması için sanatkâr ressamlarımız şimdiden hazırlanmaktadırlar.

İngiltere Kralı *S.M. Jorj VI* Taç giyme albümü

Bugün çıktı

●●

Mayısın 12 inci günü dünyada misli görülmemiş derecede büyük ve mutantan bir merasimle taç giyen İngiltere kıralı S. M. Jorj VI nin taç giyme törenine ait en dikkate şayan ve meraklı fotoğraflar bu albümü süslemektedir.

●●

Bu merasimi yakından görebilmek için dünyanın her bucağından milyonlarca insan akın akın Londraya gitmiş ve bu uğurda milyonlarca lira sarfedilmiştir.

●●

1937 yılının en mühim hâdisesini teşkil eden bu merasimin bütün tafsilâtı, bugün çıkan bu nefis albümde hulâsa edilmiş bulunuyor.

●●

Bu albüm, ayni zamanda gelecek yıllar için tarihî bir vesika olarak saklanacak kadar yüksek bir değeri haiz bulunmaktadır.

●●

Bu güzel albümü okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz.

●●

Fiatı yalnız 25 kuruştur.

Bugün çıktı. Bütün Yedigün ve Karikatür bayilerinden arayınız.

Bugünkü İngiltere

Bugünkü Avrupa devletleri serisinin ikinci kitabı çıktı. Bütün bayilerden isteyiniz. Bu nefis seri mahdut miktarda tabedilmekte olduğuna göre çabuk tükenecektir. Tedarik etmek için en son dakikayı beklemeyiniz.

No. 74 CİLT: 3 YİL: 2 FİATİ 10 KURUŞTUR 29 MAYIS 1937

KARİKATÜR

Sahibi: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

SULH ARAYAN MİLLETLER KARINLARINI DOYURACAK ŞEY BULAMIYORLAR:
Çoban — Hâlâ bıraktığım yerde otluyorlar!...

— **Azizim, sefalet, yalnızlık canıma tak dedi..**
— **Peki ne yapacaksın?..**
— **Kendimi ya denize atacağım, ya evliliğe!...**

Bir genç edibe açık mektup

Sayın bayım.

Mektubunuzu ve yazdığınız eserin müsveddelerini aldım. Diyorsunuz ki: «Birçok emek sarfile meydana getirdiğim yeni eserimi basacak bir tâbi bulamadım. Okumıya vaktiniz olacağını zannetmiyorum. Bunun bence okadar ehemmiyeti yoktur. Sizden istediğim şudur. Nekadar zahmetse tanıdığınız tabilerden birine başvurur, eserin son derece ince ve derin ruh akislerini ihtiva eden sanatkârane bir roman olduğunu söyliyerek güzel bir şekilde basılmasını temin buyurursunuz. Hakkı te'lif meselesini size bırakıyorum. Herhalde kitapcı ile kararlaştıracağınız ücret benim bir buçuk senelik emeğimi telâfi edecek bir miktar olmalıdır. Size şukadarını da söyliyeyim ki eserimle başbaşa kalmak ve tam bir zihin sükûnile çalışmak için bana teklif edilen iyi ve istikballi bir memuriyeti reddetmişimdir.

Meslekdaşlar arasında başkalarını akla getirmiyerek size müracaat edişimin sebebi, sizi hak ve hakikati son derece seven bir dost olarak tanıdığımdandır. Bu hizmeti benden esirgemiyeceğinizi umarak şimdiden teşekkürlerimi sunarım.»

Beni hak ve hakikat muhibbi, dost olarak tanımanıza da ben teşekkür ederim.

Mektubunuzu alır almaz hemen Ankara caddesi tabilerinin en zenginine müracaat ettim. Aramızda geçen muhavereyi size aynen yazıyorum.

Ben — Size getirdiğim şu defterler bir dostun eseridir. Tab'ını rica ediyorum.

Tabi — Kimdir bu dost.

Ben — İsmi herhalde kitabının başında yazılmış olacaktır. Müsaade ederseniz bakalım.

Tabi — İsmini bilmediğiniz insan nasıl dostunuz olur.

Ben — O benimkini biliyor ve dostum olduğunu temin ediyor. Kendisi benim dostum olunca, benim de kendisinin dostu olmam lâzım gelmez mi?

Tabi — Şahsan tanıdınız mı?

Ben— Tanımadım. Fakat herhalde genç olduğu muhakkak. Mektubunun bir yerinde bunu sarahaten temin ediyor.

Tabi — Eser, nasıl bir eser?.

Ben — Son derece ince ve derin ruh tahlillerini ihtiva eden bir eser...

Tabi — Bir roman mı?

Ben — Vallâhi orasını pek bilemiyorum. Satırların kısa olmamasına nazaran şiir olmadığına inanabilirsiniz. Ruh tahlillerini ihtiva eden bir hendese yahut kimya kitabı mevzubahs olamıyacağına göre herhalde roman...

Tabi — Demek okumadınız...

Ben — Maalesef hayır... Kaçmaktan kovalamıya vaktimiz bulunmadığı malûm... Bunu kendisi de takdir ederek eseri okuyup okumamamın pek okadar ehemmiyetli bir şey olmadığını söylüyor ki, derin ruh tahlillerine kabiliyetli bir muharrir olduğunu burada ayrıca isbat eder.

Tabi — Peki, okumadığınız ve sahibinin ismini bilmediğiniz bir eser için niçin bukadar ısrar ediyorsunuz?

Ben — Çünkü eser sahibi bu esere çok emek sarfetmiştir. Hattâ eserile

— Pamuk ipliği idhali serbest olmuş..
— Âlâ.. bundan sonra bütün işlerimiz kolayca halledilecek demektir!...

başbaşa kalmak için kendisine teklif edilen bir memuriyeti reddetmiştir.

Tabi — Hakkı te'lif olarak ne istiyor.

Ben — Kendisi bunu bilmiyor. Ücret meselesinin hallini bana bırakmıştır.

Tabi — Peki, demek sizi vekil yapmış?

Ben — Evet. Noterlikçe resmî bir vekâletname tanzimine lüzum görürseniz kolaydır. Bir çaresini buluruz.

Tabi — Peki, o halde ne ücret istiyorsunuz.

Ben — Doğrusu onu pek bilemiyorum. Çünkü bu gencin reddettiği memuriyetin ne ehemmiyette bir memuriyet olduğu hakkında malûmatım yok. İhtimal ki, bankalardan birinde yahut bizim Ofiste birkaç yüz lira ücretli bir iştir. Yahut da on beş, yirmi liralık ehemmiyetsiz bir şeydir. Her iki neticeye göre hesap değişir. Reddettiği memuriyetin aylık ücretini bilmeliyim ki onu on sekizle darbederek münasip te'lif hakkını tayine muvaffak olayım.

Tabi — Sizin yapılacak başka işiniz yok mu? Şayet yoksa bilmelisiniz ki, ben hayli meşgul bir adamım.

İnce ruh tahlillerile meşgul bir edip olduğunuz için bu sözlerden bana karşı hafif bir istiskal kokusu çıktığını elbette anlamışsınızdır. Çaresiz müsveddeleri derip bükerek çantama soktum ve kös kös matbaadan çıktım.

Tabile aramda geçen muhavereyi size olduğu gibi yazdım. Verdiğiniz vazifeyi tam bir sadakatle yaptığımı teslim buyurursunuz. Hak ve hakikati seven bir meslekdaş olduğunuz için tabile daha başka türlü konuşarak sizi hayal inkisarına uğramak ve kendimi teveccühünüzü kaybetmek tehlikesine maruz bırakmak istiyemezdim. Daha başka bir dileğiniz olursa çekinmeden yazmanızı rica ve işinizin ayni ciddiyetle tatbik edileceğini temin eylerim aziz dost.

KARİKATÜR

Ramiz berberde

Üstat karikatüristimiz Ramiz berbere gitti. Koltuğa oturunca berber sordu:

— Saçınızı nasıl keseyim bay Ramiz.

— Hiç lâf etmeden azizim.

* * *

Berber hiç lâf etmeden işine başladı. Aradan on dakika geçince karikatüristimizin nazarı dikkatini bir şey celbetti. Berberin küçük köpeği, işini gücünü (!) bırakmış efendisinin harekâtına dikkat ediyordu. Ramiz meraklandı:

— Baksana senin köpeğe, dedi, galiba o da berber olacak, nekadar dikkatli bakıyor.

Berber, hiç istifini bozmadan cevap verdi:

— Arada sırada küçük kazalar oluyor, ustura müşterilerden birinin kulağını uçuruyor. Köftehor bir kere tadını aldı da şimdi gözünü benden ayırmaz.

Beyoğlu hastanesi dahiliye doktoru
NECMETTİN HAKKI

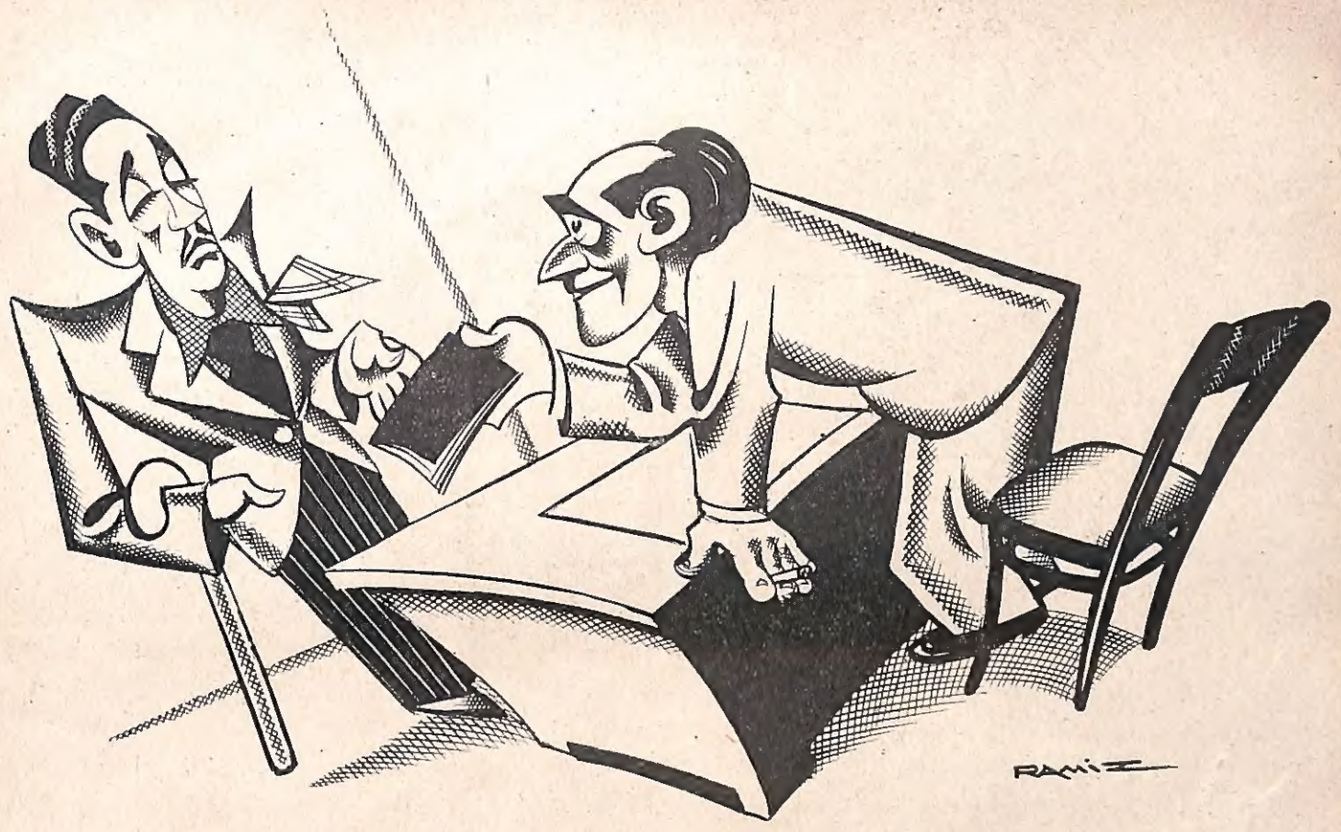

— Eserinizde birçok yeni fikirler ve pek çok da doğru düşünceler var...
— Şu halde neden iade ediyorsunuz?..
— Çünkü, yeni fikirler doğru değil, doğru fikirler de yeni değil!...

Haftanın Anketi:

Hangi şarkıları seviyorlar?

Radyonun yeknesak programından şikâyet de belediyeden şikâyet kadar taammüm etti. Mevzusuz kalan muharrir, havadis atlıyan muhbir, karısına kızan koca hep hırsını radyodan alıyor. Bizim İstanbul radyosu bir tarihte bir program yapmış ondan kıl kadar ayrılmıyor, verdiği sözü her ne bahasına olursa olsun bozmuyor da yine dinleyicilerine yaranamıyor. İşte bu, dallanıp budaklanan mevzu etrafında bir anket yaparak meşhur şahsiyetlerin radyoda hangi şarkıları dinlemek istediklerini sorduk, İşte aldığımız cevaplar:

Yahya Kemal:

— Bir gönülde iki sevda olamaz,
Biri Mecnun, biri Leylâ olamaz.

* * *

Nâzım Hikmet:

— Mahpusane içinde volta vururum volta
Koyver beni gardiyan, gözlerim kaldı yolda.

* * *

Sadri Ertem:

— Endamının hayalini gözlerimden silemem!

Mahmut Esat Karakurt:

— Dağdan indim şehire
Şaşırdım birdenbire!

* * *

Mahmut Yesari:

— Adalardan bir yar gelir bizlere
Aman Allah gözlere bak gözlere...

* * *

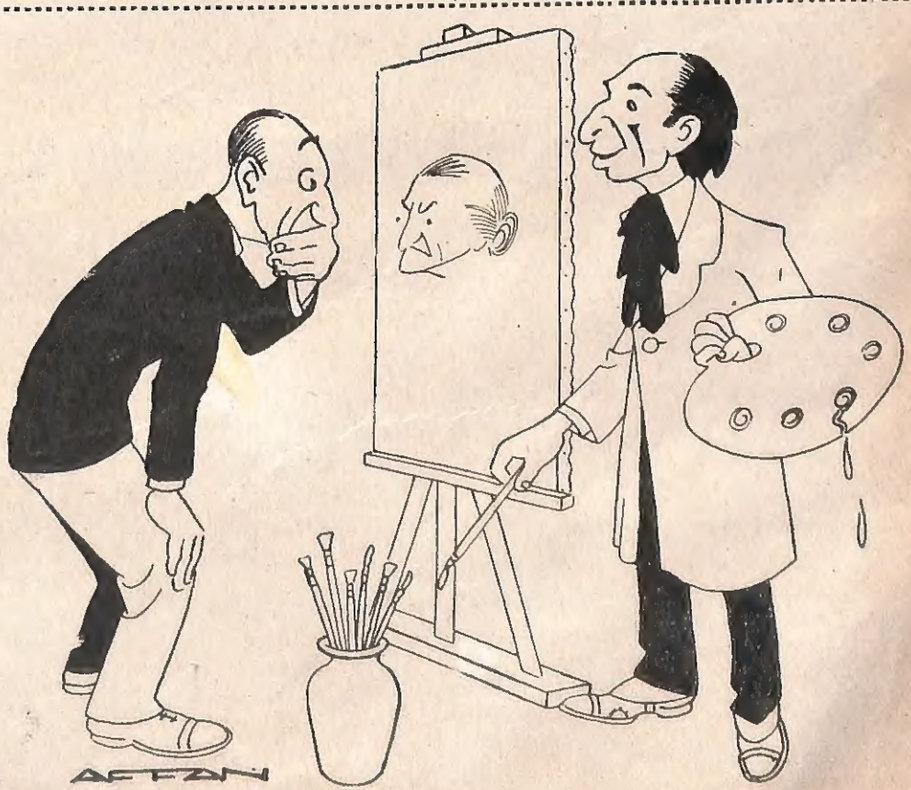

— Nasıl, kaynananıza benziyor mu?.
— Okadar benziyor ki, şimdi kavgaya tutuşacağız gibi geliyor!...

— İspanyada şiddetli bir zelzele olmuş, bütün binalar yıkılmış...
— Ajansta bir yanlışlık olacak azizim... Orada sağlam bir bina kaldı mı ki?..

Halil Lûtfi:
— Enişten olacağım,
Sana para vereceğim
Vış!

* * *

Halit Ziya Uşaklıgil:
— Ben uşak peşrevindeki şarkılara top yekûn bayılırım.

* * *

Turhan Tan:
— Hayal oldu o günler o tatlı eğlenceler.

* * *

Karikatürist Ramiz:
— Bozmadım ettiğim büyük yemini
Kalbimin içine çizdim resmini.

* * *

Ahmet Refik:
— Adalar sahilinde bekliyorum,
Seni yarim serian istiyorum.

* * *

Çallı İbrahim:
— İçme de beyim içme sarhoş olursun.
Saat beşten sonra bir hoş olursun.

* * *

Abidin Daver:
— Gemilerde talim var
Bahriyeli yarim var.

* * *

Doktor Tevfik Rüştü Aras:
— Ey Gaziler, yol göründü yine garip serime.

* * *

Nurullah Ataç:
— Neyleyim tedbire takdir uymuyor

Fatin hoca:
— Sevişmek ah ne hoştur yıldızların altında.

* * *

İzzet Melih:
— İhtiyar olsam da gönlüm tazedir.

* * *

Selâmi İzzet:
— Akşam oldu yine bastı kareler.

Postacı — Bahşişimi isterim...
— Defol oradan bana karımın ihanet ettiğini haber veren telğraf için mi?...

* * *

Muhittin Birgen:
— At martini Debreli Hasan dağlar inlesin.

* * *

Behçet Kemal:
— Çıktık açık alınla on yılda her savaştan.

Nezihe Muhettin:
— Bülbül olsam kona da bilsem dallere.

* * *

Vâlâ Nûrettin:
— Karadeniz, Karadeniz
Gelen düşman değil biziz.

* * *

Ömer Riza:
— Arabim fellâhi,
Severim billâhi.

* * *

Ercüment Ekrem:
—Bana ne oldu da ben bilemem,
Eski halimi hiç göremem.

* * *

Avcı Sait Salâhattin:
— Gitme de yavrum seni de aslan pareler.

* * *

Şehir tiyarosunda Hazm:
— Kara gözlü yarimi yine göresim geldi.

* * *

Göz doktoru Şükrü Ertan:
— Bakamam gözlerine çünkü erir göz bebeğim.

İspinoz

Çallı Asker...

Çallı umumî harpte ihtiyat zabiti olmuştu. Hazırlık kıtasında bulunduğu günlerden bir gün kumandan paşaya rasladı. Kumandan paşaya Çallı'nın meşhur ressamlardan olduğunu söylemişlerdi. Seslendi:

— Mülâzim efendi!

Çallı döndü. Fakat yine kafayı inadına çekmiş bulunuyordu. Kabalak kaymış, bir elde sigara, bir eli pantalon cebinde yaklaştı.

Kumandan sordu:

— Meşhur ressam Çallı siz misiniz?

— Evet benim.

— Sanat kudretinizi takdir ediyorum ama bir mafevkle nasıl konuşulacağını bilmiyorsunuz!

— Tabiî, çünkü ben asker değil, başıbozukum!

— Ne demek? Üstünüzde mülâzim elbisesi var. Hazırol bakalım!

— Hazırol da ne demek? Neye hazır olacakmışım?

— Allah allah, sana «Hazırol» u öğretmediler mi. Eller pantalonunun zırhına yapışacak, topuklar birleşecek. Ayak burunları arasında dört parmak mesafe olacak, baş dik, göğüs ilerde.

— Vallahi hiç duymadım.

— İşte böyle canım!

Kumandan paşa böyle söyledikten sonra hazırol vaziyeti alınca, Çallı dayanamadı. Kumandanı bir müddet seyrettikten sonra ahbapça:

— Hazırol vaziyetini iyi yapıyorsunuz, dedi, artık yeter, yerinde rahat kumandanım!

Boncuk

KENDİLERİNİ NASIL GÖRÜRLER: 2

— İlk defa jane veren Salamon!..

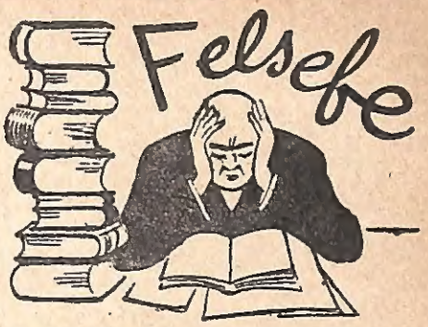

KIRINTILARI

Her dâhîde biraz divanelik vardır. Fakat her divanede biraz dâhîlik yok!

*

Rezalet hata işlemekte değil, hatadan sonra kurtulamadığımız perişan telâşımızdadır.

*

Şeyh Sadi, iş bitiren yalan, işi karıştıran doğrudan iyidir diyor. Halbuki yalanın iş bitirmiyeni var mıdır?

*

Zenginin parası fakirin çenesini yorar. Bahusus para ile tutulmuş hanende olursa.

*

Yerinde kullanılmıyan sebat, sebatsızlıktan daha kötüdür.

*

Lâtife, hakikati hazmettiren maden suyudur.

*

Bazı kimseler okadar derin (!) düşünürler ki fikirlerinden bir tanesi bile - ölür giderler de - meydana çıkmaz.

*

Nezaket çeke benzer, karşılığı olmazsa geri gelir.

*

Araplar, «İnsanlar kapalı kutuya benzerler, anahtarı tecrübedir» derler. Son zamanlarda anahtarın fazla aşındığı anlaşılıyor.

*

Kadınların hafızalarında, işlemedikleri hatalara mahsus bir köşe vardır.

*

Nekadar karı koca bilirim ki yalnız evlendikleri için biribirlerinden ebediyen ayrılmışlardır.

*

İyi anlamak bir felâkettir, hele iş işten geçtikten sonra olursa.

*

İnandığına göre yaşamıyan, inanmamış demektir.

*

Bazı kimselerin mesut olmaları için bir parça ahmaklıkları eksiktir.

Filozof

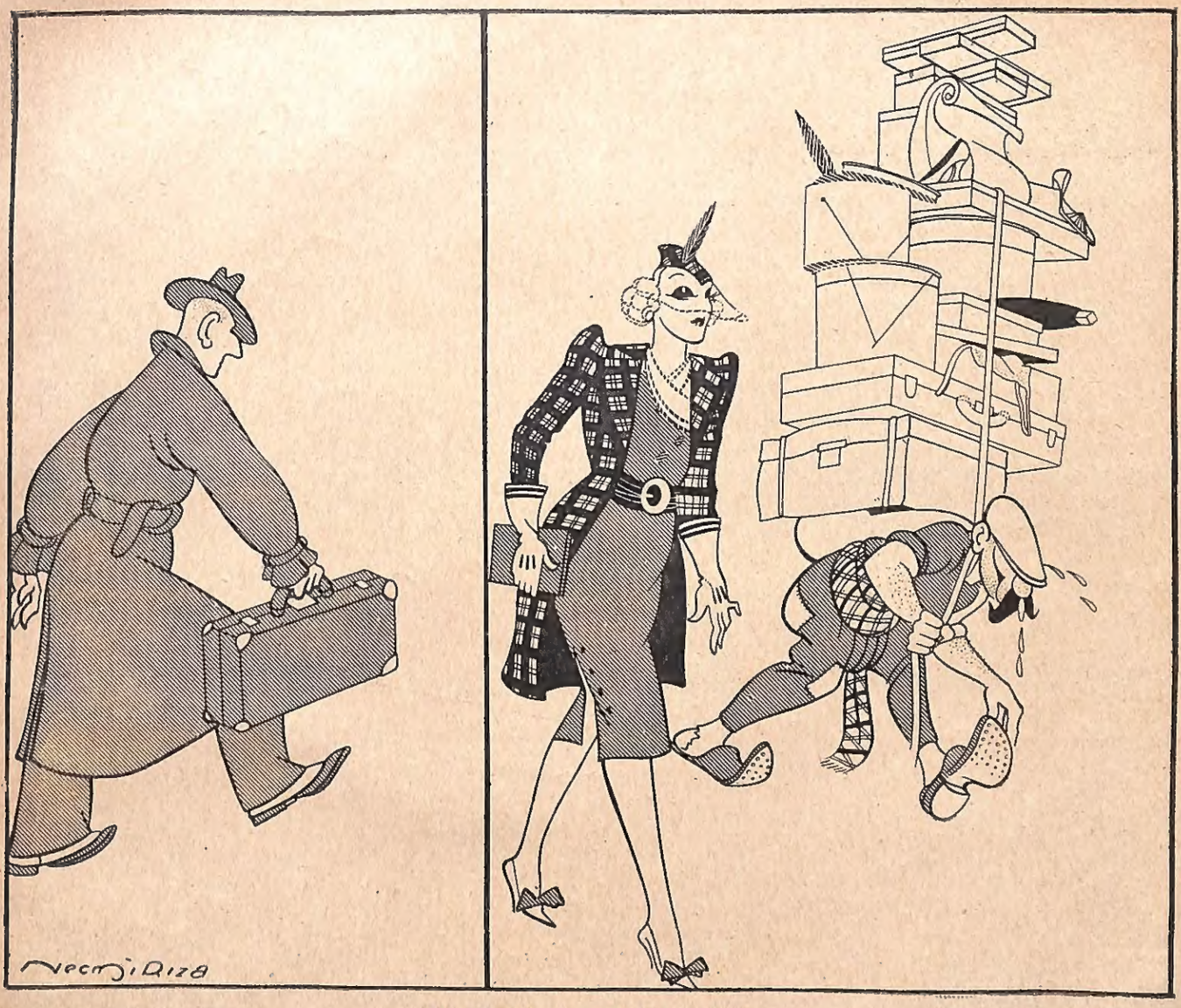

NASIL YOLA ÇIKIYORLAR?..

Bay Avrupaya.... **... Bayan Adaya gidiyor...**

Baylara Açık Mektup!..

Baylar!.. Bu emel olmuş yüreğinizde bere:
Benzemek istersiniz mutlak «Gari Kuper» e!..
Bulmak için yanıyor kalbinizde bir ateş
«Marlen Ditrih» gibi eş!..

★

Halbuki Türk erkeği daha güzeldir bence,
Benzemek istemeyin Amerikalı gence!..
Hele çok sönük kalır Holivut yıldızları,
Daha hoş Türk kızları!..

★

Baylar!.. Yolda çoğunuz başı açık geziyor,
İyi... Fakat saçınız papazlara benziyor:
Kestirin, fırça ile her gün düzeltmedense;
Nedir o çirkin ense?...

★

Çok delikanlı var ki, gezmek istemez yaya,
Diyor: Bir oto lâzım kızları avlamıya!..
Kızlar böyle züppeye ehemmiyet vermiyor,
Güler yüz göstermiyor!...

★

Nice genç tanırım ki, eder aç karnına dans,
Kimisi de sürüyor kadınlar gibi esans!...
Gerçi iskarpinleri patik gibi oymalı,
Fakat çorap yamalı!..

★

Baylar!.. Gövdeleriniz çelik olsun, tunç olsun,
Sizin güzelliğiniz hem hoş, hem korkunç olsun!.
Kızlara hoş görünmez, bunu öğrenmek gerek:
Kadın gibi bir erkek!..

Necdet Rüştü

Zehir edemezmiş!.

Yirmi senelik hayat arkadaşının sizlere ömür vefat ettiği gündü. Eş, dost, hısım, akraba toplanmışlardı. Her kafadan bir ses çıkıyor, çığlıklar, feryatlar âsümanı tutuyordu.

Naaş yıkandı, kefenlendi. Tam mezarlığa doğru yola çıkılacağı zaman, bedbaht zevç bay Ahmet dayattı. Otomobillerden birinde kendisi için hazırlanan yere oturmak istemiyordu. Eski arkadaşlarından Veli vaziyetin farkına varınca koştu. Ahmedin kulağına iğilerek:

— Deli misin, dedi, ne halt ediyorsun?

— O otomobile binmiyeceğim be yahu!

— Hiç olur mu Ahmetçiğim, herkes yerli yerine geçti. Şimdi Ahmedin keyfi böyle istedi, biriniz inin denir mi? Atla!

— Atlamam birader, dünyada binmem.

— İyi ama rezil oluruz.

— Vız gelir, Kaynanamla beraber bir arabaya binmek ha, ben aklımı kaçırmadım. Rezil olacağım diye böyle mükemmel bir günümü zehir edemem!

Kekemenin felâketi..

Kekeme idi, nişanlanmıştı. Sonra nişanlısından ayrıldığı duyuldu.

Ahbapları sordular:

— Yahu neden ayrıldınız.

Eşi kıt bulunur bir kekeme lisanile şöyle izah etti:

— Bir gün sevgili nişanlımla beraber odada oturuyorduk. Küçük köpeği yanımıza yaklaştı. Ayaklarından birini kaldırarak kulağını kaşıdı. Ben sevgilime parmağımla köpeği göstererek, bu huy bende de vardır. Demek istedim. Fakat malûm a, bizim kuruyasıca dil, dönmez. Ben bukadarcık şeyi söylemiye uğraşırken melun hayvan ard ayağını kaldırıp halının üstüne becermez mi?

Tabiî anlıyorsunuz! Kızcağız beni hemen kapıdışarı etti. Mahvoldum.

İKİSİ BİRDEN YANACAK:

— Kızım, göreyim seni plâja yüzünün akile gidi

— İmkânı yok baba, güneş banyosu da yapacağ

inün akile gel...

Arada fark var!

Yeni elbise yaptırmış iki muharrir konuşuyorlardı. Birisi dedi ki:

— Benim terzim, elbise yaptırmak istiyen ahbaplarıma adresini vereyim diye bana yüzde yirmi iskonto yapıyor.

Öteki güldü:

— Benimki de aksine, dedi, taksitleri alamamaktan öyle canı yandı ki, dostlarıma adresini vermemek şartile borcumdan yüzde ellisini bağışladı.

Yeni şair..

Küçük Acarı babası âsârı atika müzesine götürdü. Acar her heykelin önünde duruyor, babasına sualler yağdırıyordu:

— Babacığım, bu ne?
— İskenderin mezarı.
— İskender kim?
— Makedonya kıralı.
— Baba bu ne?
— Herkül. Çok kuvvetli imiş.
— Baba ya bu?

Acar elile kafası olmıyan bir heykeli gösteriyordu. Babası ciddiyetle cevap verdi:

— Kim olacak, yeni şairlerden biri işte.

Zarar edersiniz..

Müthiş çapkın idi. Sokakta gördüğü, bir yerde rasladığı kadınlara muhakkak lâf atardı.

Bir gün Eminönünden tramvaya bindi. Alıcı gözlerle etrafa bakındı. Ön sırada oturan sarı saçlı güzel bayanı görünce yanaştı. Bayan, kucağında tuttuğu küçük bir fino köpeğini okşuyordu. Bunu görünce taşı gediğine koymayı ihmal etmedi:

— Ah, hamfendiciğim, diye başladı, şu bahtiyar finonun yerinde olmayı nekadar isterdim.

Sarı saçlı bayan nezaketle cevap verdi:

— Zarar ederdiniz bayım, çünkü baytara kuyruğunu kestirmiye götürüyorum.

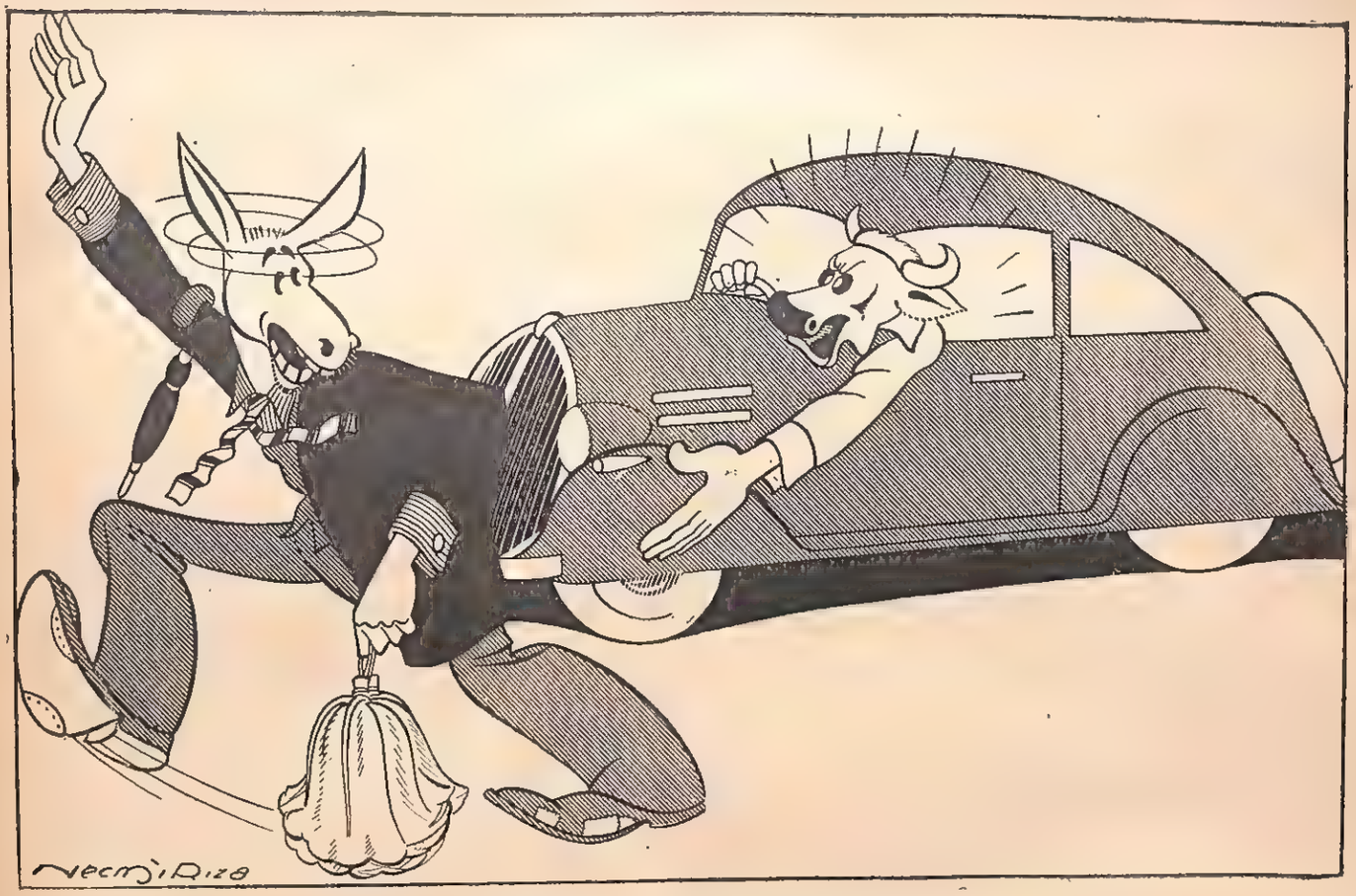

BİRİBİRLERİNİ NASIL GÖRÜYORLAR:

— Eşek herif kenara çekilsene...
— Öküz herif korna çalsana!...

Hikâye

Aşk Peşinde

— Hey geberdin mi be kalksana...

Nara yetmiyormuş gibi bir de dürtüyor. Nasıl uyandığımı, yatağın içinde nasıl sıçradığımı bilemiyorum. Baktım, bizim Ali durmadan bağırıyor:

— Uyan artık, uyan!

— Allah belânı versin!

— Sana müjdem var sıçra.

— Defol.

— Ama pişman olursun.

— Olmam.

— Mesele mühim.

— Vız gelir, uyuyacağım.

— Dünyada uyuyamazsın kadın meselesi.

— Yere batsın.

— Sarı saçlı, mavi gözlü.

— İstemiyorum.

— Ama görsen bir içim su!

— Benim şimdi sudan şeylerle uğraşacak vaktim mi var Ali?

Böyle dedim ama «sarı saçlı, mavi gözlü, bir içim su» gözlerimi iyiden iyiye açtı, Oğlan yumuşadığımı farkedince diklendi.

— Kızları bin belâ ile yakaladık, bin dereden su getirip randevu aldık, sabahleyin gün doğmadan efendimize koştuk, kalk diye gırtlak paraladık da yine yaranamadık öyle mi? Birde utanmadan surat ediyorsun. Sen bilirsin oğlum... İstersen zıbar yat, bu mükemmel yaz pazarını zehir, zemberek et. Bana ne?

— Dur yahu ben uyku sersemi ne halt ettiğimin farkında mıyım? Hele anlat.

— Anlatacak bir şey yok. Sana söylemiyor muydum. Bir âfetle tanışmak üzereyim, eğer yakalıyabilirsem, yaz mevsimini prenslere lâyık bir parça ile beraber geçireceğim demiyor muydum.

— Diyordun.

— İşte nihayet tam bir ay uğraştım, dünya güzelini elde ettim. Bugün randevumuz var. Haydi hâlâ ne şallanıyorsun, fırlasana...

Aklım başıma gelir gibi oldu. sordum:

— Pekâlâ, senin randevun varsa bana ne? Para istiyeceksen topu topu dört liram var, ikisini verebilirim.

— Senden para istemiye gelmedim. Yürü beraber gideceğiz.

— Sen çıldırdın mı birader, beni de yanına ne demiye katıyorsun? İki sevgili gezecek, öpüşecek koklaşacak, biz arada ne oluyoruz?

— Zaten senin bir gün bile dostluğuma inandığını, seni candan, yürekten sevdiğime itimat ettiğini görmedim ki... Ben senin gibi kadını görür görmez apışan, dostları top yekûn unutan adammı yım? Geçen hafta bizimkinin yanında tıpatıp kendisine benziyen bir nazenin görünce seni hatırladım. Tam Ahmedin bayıldığı tip, aman şu oğlana bir iyilik edeyim de ömrünün sonuna kadar hayır duasını alayım, dedim.

— Eksik olma canımın içi!

— Eksik olma demenin sırası mı, haydi hazırlan, treni kaçıracağız.

— Vay trenle mi gidilecek.

— Gevezelik etme.

Yataktan fırladım, hem giyiniyor, hem söyleniyordum.

— Dünden traş olduğuma iyi etmişim. Bak Allah razı olsun valide de pan

talonu ütülemiş. Nasıl dedin Aliciğim, bana münasip gördüğün bayan da seninki gibi sarı saçlı, mavi gözlü mü? O da bir içim su mu?

— Bir içim su!

— Kaçta buluşulacaktı?

— Söylenme de geç kalmıyalım, on trenile gideceğiz.

Ben hazırlandım. Sofaya çıktığım zaman annem:

— Ahmet evlâdım, dedi, çay içmiyecek misiniz?

Alinin yüzüne baktım, benim yerime:

— Teşekkür ederiz teyzeciğim, diye cevap verdi, biz dışarda içeriz.

Şehzadebaşından Yenikapıya uçar gibi indik. Çocuğun hakkı var. Bilet almıya ancak vaktimiz varmış. İkinci mevkie daldık.

Aman Allahım pazar günü bu Florya treni ne hal alıyormuş. Mahşerden nümune. Çoluk çocuk, kadın, erkek, feryat, figan, çalğı çığana. Bir ara nasırım ezildi, bir aralık az daha trenden uçuyordum. Bir iki kişi ile dalaşmamıza parbak kaldı.

Nihayet Floryaya salimen vâsıl olduk. Trenden atladık. Gözüm etrafta biribirine bir elmanın iki yarısı kadar benziyen sarışın âfetleri arıyorum. Henüz görünürde dildadelerimizi andırır kimse yok.

Ben dört yana bakıyorum ama Ali oralı değil, küçük barakaların arasından geçerek, kırlara doğru yürümiye başladı.

— Hani bizim hatunlar?

Diye sordum.

— Yürü, dedi, söz verdiler, muhakkak gelirler. Çok ciddî kızlar. Bizi atlatacak değiller ya...

Öyle emin söylüyordu ki, kalbime itimat geldi. Arkasından yürüdüm.

Ağaçların arasındaki havuzlu gazinoya vâsıl olunca tenhaca bir masa seçtik, oturduk. Aradan nekadar zaman geçti bilemiyorum. Aşağıdan doğru bir kadıncağız göründü. Sakın bu olmasın. İşte sarı saçlı, mavi gözlü, hakikaten bir içim su... Aman bu ise neden yalnız geliyor. Benim payım nerede? İster misin mazereti çıksın da gelmemiş olsun? O zaman hangi felâketime yanayım? Uykusuz kaldığım caba, Florya nerde İstanbul nerde? Benim burada işim ne? Akşama kadar ne halt ederim. Tam derdimi yanacağım sıra Ali fırladı. Bir içim suyu karşıladı. O ne? Kızcağızın refakatinde 3 -4 yaşlarında bir de çocuk var. Şeytan gibi bir afacan. Ali bizi biribirimize tanıştırdı:

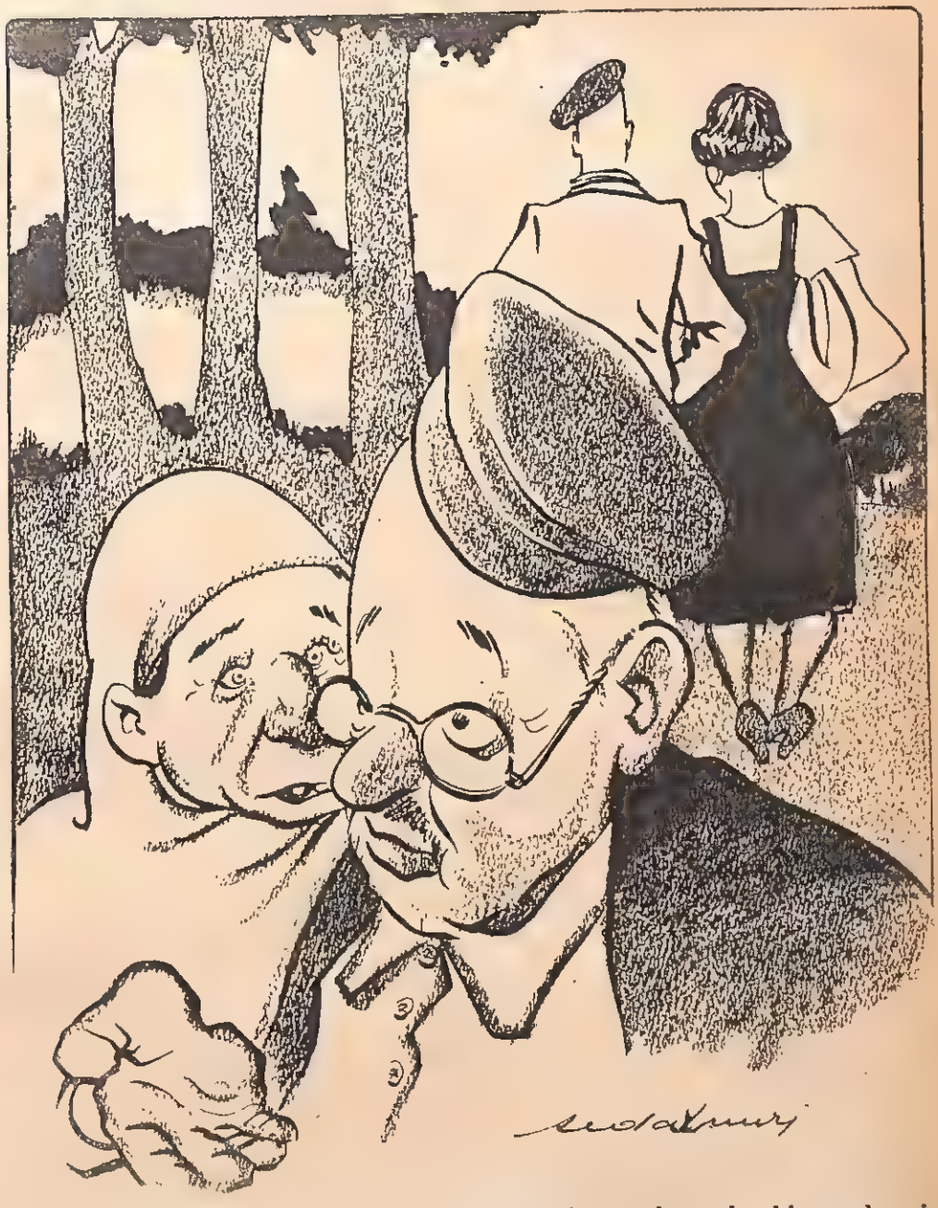

— Ayol bunda anlamıyacak ne var! Gürültüden uzak, tenha bir yerde, çimenlik üstünde oturup, başbaşa verip, olgunluk imtihanına hazırlanacaklar! Kaç defa anlatalım!...

— Melâhat, müsaade edersen sana sevgili arkadaşlarımdan Ahmedi takdim edeyim, Kendisinden sana uzun uzadıya bahsetmiştim.

— Evet, Ahmet bey sizi gıyaben tanıyordum.

Tatsız tatsız sırıttım:

— Teşekkür ederim efendim, dedim, ben de medhüsenanızı duydum.

Bir müddet oturduk. Ali yerinde durabiliyor mu? İşte koştu üzüm, peynir, ekmek küçük oğlana koz helvası aldı. Hafif bir kahvaltı ettik. Ben yediğimi içtiğimi bile biliyor muyum ya? Ah bir fırsat bulsam da kendi işimi gizlice Aliye sorsam diye kıvranıyorum. Halbuki hınzır herif oralı olmuyor. İki kere işaret ettim görmemezliğe vurdu. Bir ara:

— Aliciğim sana bir şey söyliyeceğim!

Dedim, mühim bir sırrı faş etmek üzere imişim gibi yüzünü buruşturarak:

— Aman, şimdi sırası değil.

Diye fısıldadı. Biraz sonra ikisi birden kalktılar. Melâhat hanım:

— Ayaklarım uyuştu Ali, biz şöyle biraz dolaşalım, küçük Acarla Ahmet bey otursunlar olur mu?

Dedi. Ben nezaket icabı «hay hay!» diyemeden Ali atıldı:

— Elbette şekerim. Ahmet zaten küçük çocuklara bayılır. Biz gezip geliriz.

Acarı bana bırakarak yürüdüler.

İşte o dakikadan sonra ben bu «Acar» ın ,ne Acar olduğunu anlamıya mahkûm edilmiş oldum. Aradan on dakika geçti geçmedi, oğlan huysuzlandı. Bir müddet saçlarımı çekti. Bir müddet ipek mendilimi istedi. Teskin etmek kabil olmayınca verdim. Aldı gitti, biraz sonra içine çamur doldurarak getirdi. Bu eğlence pek az sürdü.

HEVESKÂR ŞAİR:

— Mecmua müdürü eserimi okudu ve bana iade etti..

— Zararı yok,intikamını almışsın..

— Ne gibi...

— Eserini okumuş!..

— Ben değnek isterim!

Diye tutturdu. Avazı göklere çıkınca çaresiz bir küçük sopa bulup verdim. Kısa imiş beğenmedi. Nihayet istediği uzunlukta bir değnek, tedarik ettim. Kapar kapmaz havuzun başına koştu. Balıkları ürkütmiye, havuzu karıştırmıya başladı. Garsonlar lâf yetiştiremeyince, gazino sahibini imdada çağırdılar. Adamcağız evvelâ nasihate kalktı. Kâr etmediğini görünce azarladı. Bu da fayda vermeyince kulağına yapıştı. Oğlan ter ter tepinip kendini yerden yere çarpınca dayanamadım. Zaten kan beynime sıçramıştı. Gazino sahibini haksız olarak bir güzel kalayladım. Herif kuru gürültüye pabuç bırakanlardan değilmiş. Maiyetine garsonları alarak üstüme yürüdü. Hesabı görüp Acarı yanıma alarak dışarı çıkmaktan başka çare kalmadı. Fakat oralardan ayrılmak mümkün mü?

Ya gezmiye giden âşıklar gelir de beni bulamazlarsa, biribirimizi kaybedersek, ben bu Acarla ne yaparım? Diye düşünüyordum.

* * *

Güneşin altında tam üç saat dolaştım. Oğlan bana yapmadığını komadı. Keçi yavrularını sevmek istedi. Bir tanesini yakalayıncrya kadar akla karayı seçtim, âdeta tere bulandım. Koz helvası istedi aldım, elma şekeri istedi aldım, üzüm istedi, karpuz istedi aldım. Bari yese, canım yanmıyacak. Bir kısmını çiğniyor, bir kısmını üstüne başına sürüyor, bir kısmını yüzüme gözüme fırlatıyordu.

Saatler geçtikçe geçti. Bizimkiler ortada yoklar. Akşam olmıya başlayınca hiddetime bir de merak eklendi. Bir ağaçın gölgesine oturmuş düşünürken arkamdan doğru bir ses duydum. İki bayan şöyle konuşuyorlardı.

— Allah Allah şu Melâhatın ne de şansı var.

— Sorma sanki kâfir mürebbiye değil, hanım sultan.

— Bak bu haftada Acara başka bir dadı bulmuş..

— Öyle ya, işin kolayını keşfettiler. Oğlan her hafta yanına bir başka arkadaşını alıp geliyor. Acarı ona bırakıyorlar. Kendileri plâja gidiyorlar. İşte bu hafta da bu enaiyi bulmuşlar.

* * *

Ben o hafta Ali ile darıldım. Fakat yaz sonuna kadar her pazar açıkgözü, bir başka arkadaşla beraber trene koşarken gördüm. Sonbaharda bütün dostları Aliye darılmışlardı. Fakat hiç birimiz başımıza geleni biribirimize itiraf edemedik. Malûm a, insanlar «enayilik» lerini bir türlü itiraf edemezler.

Kulak misafiri

Söylemiyormuş..

Çallı brahim Rusyaya gittiği zaman, Rus sanatkârları tarafından çok büyük bir sevgi ile karşıladı.

Moskovada bir gün bir resim sergisini ziyaret edecekti. Sergiye bütün Sovyet sanatkârları toplanmışlardı. Çallı yeni aldığı kürklü paltosile görününce, bir alkıştır koptu ve ressamlardan biri haykırdı:

— Yaşa Dino, yaşa!

Arkadaşı ihtar etti:

— Sus yahu, bu Dino değil, başkası!.

— Malûm ama, çaresi yok, adını bir türlü doğru talâffuz edemiyorum...

— Şu giden yok mu, müthiş pehlivandır herkesi yendi yalnız bir kişi var ki, pes edemedi..

— Kim o?.

— Karısı!...

Kulaktan... ...kulağa

AHLÂKÇI VE TERZİ

Romancı arkadaşlardan birile terzimize uğramıştık. Terzimizi edebiyat meraklısıdır. Boş zamanlarında müşteri beklerken, romanlar ve gazte tefrikaları okur.

Romancı arkadaşın elbisesini prova ederken sordu:

— Son romanınızı okudum... Çok güzel... Hele o hikâyenin kahramanı olacak küçük kızı baştan çıkaran adamdan bahsederken yazdığınız ahlâkî satırlar beni çok mütehassis etti. Yalnız bir nokta var...

Romancı sordu:

— Nedir o nokta?.

— Siz de geçen sene öyle bir küçük kızla beraber geziyordunuz...

— İğfal mi ettim?.

— Bilmem ama pek öyle masumane bir şey de değildi... Sizi kaç defa barda filân gördüm...

— Bundan ne çıkar?

— Peki ama siz ahlâkçı bir insansınız... Başkası için fena bulduğunuz şeyi kendiniz için...

— Kâfi, anladım... Ben ahlâkçı olduğum gibi siz de terzi bir insansınız... Dikdiğiniz elbiseleri kendiniz için mi dikersiniz?

SARIK VE İMAN

Pazar günü bir arkadaşla dolaşırken bıyıksız, melon şapkalı bir ihtiyara tesadüf ettik.

Arkadaş bu adamı gülümseyerek selâmladıktan sonra bana şu hatırayı anlattı:

— Bu adam eskiden koca kavuklu ve top kara sakallı bir hoca idi. Bir gün şapka üzerine kendisile şiddetli bir münakaşamız olmuştu.

Hoca bana bağırarak diyordu ki:

— Sen ne söylüyorsun be gafil adam... Sen şapkadan bahsediyorsun... Halbuki doğrusunu ararsan fes bile şeriatça öyle pek mübah bir şey değildir. Hakikî müslüman, mutlaka sarık taşımalı.. Sen sarığın ne olduğunu bilir misin cahil! Sarık imandır... Sarığı olmıyan müslüman imansız müslüman sayılır.

Ben kendisine dedim ki: — Hocafendi... Allah gecinden versin, sen vefat ettiğin zaman seni mezara sarıklamı gömecekler?

— Öyle şey olur mu hiç?

— Peki ama, ahrete imansız gidecek olduktan sonra bu sıcakta bu beş okkalık yükü ne diye kafanda taşıyorsun?

HIRSIZ

Geçenlerde bir sabah gazete okurken bir arkadaşın evine hırsız girdiğini ve epeyce eşya çaldığını öğrendim.

Evi yolumun üzerinde olduğu için biraz sonra işime giderken kapısını çaldım:

— Geçmiş olsun birader, dedim, bu zamanda insanın evine hırsız girmek, Azrail girmek gibi bir şeydir. Onun için sana taziyete geldim...

Arkadaş bir kahve içirmeden beni koyvermek istemedi. Mevzuumuz tabiî çalınan eşya idi.

Bir aralık — Peki hırsız acaba nasıl girdi?

Diye sordum.

Arkadaş gülümseyerek:

— Yahu herifin nasıl girdiğini görseydim, eşyayı çaldırır mıydım? dedi.

HASİSİN ZİYAFETİ

Arkadaşlardan (H. L.) ı haksız olarak hasislikle itham ederler.

Geçenlerde yine kendisine takılıyorlardı.

— Haksızlık ediyorsunuz, dedi. Ben hasis değilim... Yalnız işini bilen bir adamım... İsterseniz size bunu isbat edeyim... Bu akşam hep bir arada bize gelin... Bir çorba içelim...

Malûm olduğu üzere Türkçemizde «Bizde çorba içelim» sözü, «size mükellef bir ziyafet vereyim» mânasına gelen bir tâbirdir.

Fakat (H. L.) bize azizlik yapmak için bu sözü hakikî mânasında almış, bize bir tencere pirinç çorbasından başka bir şey hazırlatmamıştı.

(H. L.) arkadaşlardan birinin tabağına bu çorbadan koyarken elinden kepçeyi düşürdü ve misafirin pantalonunu berbat etti.

— Aman, affedersiniz... Üstünüzü kirlettim.

Arkadaşlardan biri gülerek söze karıştı:

— Korkulacak bir şey yok... Sıcak su leke yapmaz... Kurunyunca kaybolur.

HASTA VE MİRASÇI

Arkadaşlardan (S.) in zengin bir amcası vardır. Çoluk çocuğu olmadığı için tek mirasçısı bizim (S.) dir.

Geçen gün matbaada çalışıyordum. (S.) telâşlı bir tavırla odaya girdi:

— Şimdi fena bir haber aldık, dedi, benim amca dün akşam Erenköyündeki köşkünde birdenbire hastalanmış. Hemen ziyaretine koşuyorum... Fakat çok meraktayım. Müsaade edersen bir telefon edeyim.

(S.) telefona geçti ve şöyle konuştu:

— Neresi orası? Bay (...) in köşkü mü? Kiminle görüşüyorum... Doktor mu? İsabet... Efendim bay (...) yeğeniyim... Amcamın hastalığını şimdi öğrendim. Dehşetli merak ve telâştayım. Sıhhati hakkında malûmat lûtfedin... Öyle mi... Teşekkür ederim...

Telefon kapandı.

Ben — Doktor nekadar kısa cevap verdi, dedim...

O — Evet... Yalnız beş kelime... Merak ve telâş edilecek bir şey yok...

Ben — O halde çehren neden bukadar bozuk...

O — Budalalık etme... Bana merak ve telâş edilecek bir şey olmadığını söylemesine göre adamcağız gidiyor...

Papağan

AŞK ÇETESİ..

NEŞELİ İNSANLARA MAHSUS AŞK ROMANI

Yazan: Kemal Tahir

— 4 —

— Hiç bir şey doğmadı mı?

— Doğmadı.

— Malûm.

Bir an durdu, düşündü sonra bir şey hatırlamış gibi devam etti:

— Ben de amma mankafayım. Huylarımı bile unuttum. Ben bir fikir yaratmıya, bir mevzu tasarlamıya girişirsem okuduğum kitaplarm mevzularını hatırlarım, sen de öyle yap, onların mevzularından ilham al.

— Ben şairim. Şair olduğum için orijinalitem bozulmasın diye hiç kitap okumam, hattâ gazetelere bile göz atmam.

— Öyle ise gördüğün filimleri düşün.

— İmkânı yok. Filim denmiyor mu aklıma Semihacığım geliyor. Büsbütün şaşırıyorum.

— Eyvah, öyle ise ne yapacağız şimdi?

— Dur birader, dur aklıma geldi. Elime bir kâğıt kalem alırsam, belki zihnim açılır, fikrime küşayiş gelir. İlhamım parlar.

— Gördün mü, her güzelin bir huyu vardır derler, Çıkar kâğıtla kalemi.

Keramet cebinden bir tabaka Esericedit ile bir kalem çıkardı. Önüne koydu.

Tekrar sustular:

* * *

Şair Keramet eşkin iyiden iyiye dalmıştı. Önündeki kâğıdı gayri ihtiyarî karalamıya başladı.

Önce boydan boya bir hattı münkesir uzattı. Sonra onu hattı münhanilerle köşelere bağladı. Aralarına birkaç daire yuvarladı. Daireleri küçük müstakimlerle biribirlerine ekledi. Su yolu oynar gibi çizgiler çizdi. Müsellesler, mikâpları, menşurlar, müseddesleri takip etti. Ve birdenbire haykîrdı:

— Yaşasın, kalem kâğıt! Yaşasın Kerametin ilham perisi. Haydi, durmıyalım, kalkalım, doğru senin eve gideceğiz.

— Benim odada ne işimiz var? Define mi arıyacağız?

Keramet, Zekinin bu «Define» lâfı üzerine durakladı. Sonra hayran bir ifade ile:

— Monşer, dedi, bu dehanın karşılıklı bir tezahüründen başka bir şey değildir. Ben define çaresi bulmuştum, sen de üstüne bastın. Dâhî olduğuna kalbımı basarım. Şeksiz, şüphesiz iki dâhîyiz.

Zeki bu sözler üzerine iyiden iyiye telâşlandı.

— Yahu kendine gel, rica ederim, diye cevap verdi, Biz şimdi benim odada define mi arıyacağız? Hem sana ben bir şey söyliyeyim mi, definenin orada olduğu yüzde yüz muhakkak bile olsa yine ben gece yarısından evvel eve gidemem. Zira pansiyoncu madam, para diye kıyametleri koparıyor. O, uyuduktan sonra hırsızlama girersek ne âlâ. Hem bu defineyi nerden çıkardın Allah aşkına? Sekiz aydır oturduğum çıplak odada ben defineye benzer bir şey görmedimse bu, ortada böyle bir şey yok demektir. Birde döşemeyi mi sökeceğiz? Elin şirret pansiyocu karısile karakolluk mu olacağız?

— İşte burada saçmaladın. Dinle canımın içi! Aziz dostuna kulak ver. Eve gideceksin, kalınca bir kâğıt alacaksın. Üstüne sana söyliyeceğim çizgileri çizeceksin.

Zeki bu sözleri işidince içinden:

— Eyvah, dedi, yeni şairlere bukadar düşünmek gerekir mi? İşte oğlan düşüne düşüne tozuttu, tahtaların hepsini gevşetti. Gördün mü olanları?. Bari evine kadar götürebilsem...

Sonra sesini mümkün olduğu kadar mülâyimleştirerek:

— Kalk artık, diye yalvardı, artık kalk... Seni evine götüreyim. İstediğini muhakkak yaparım. Hem canım günler torbaya girmedi ya, yine başımızın çaresini düşünür, bir çıkar yol buluruz, artık düşünme bu işi.. Yürü.

Keramette şairlik hassasiyeti az buz değil, çuvalla... Arkadaşının düşüncesini sezdi. Uzun uzun gülüp Zekiyi büsbütün korkuttuktan sonra cevap verdi:

— Yavaş gel, daha oynatmadım, bilâkis bütün zekâm ayakta, sapasağlam, turp gibi. Sen sade söylediklerimi ihmal etmeden yapacaksın.

— Peki, yapayım ama neye yarıyacak bu çizgiler?

— Yo.. Bukadar meraklılardan haz etmem. Patlama. Direktiflerime göre hareket et. Sonrasına karışma.

— İyi ama Kerametçiğim...

— İyi aması bu..

Diye ressamın lâfını balla kesen şair önündeki kâğıdın temiz tarafını çevirerek izahata başladı:

— Şu işaret ettiğim yerlere dikkat et. İşte üstlerine yapılacak şekilleri de yazıyorum. Yarın tamamla, getir, Sonrasını bana bırak. İki güne kadar iki yüz değil, dört yüz lira yaratmazsam, bana «Sen dâhî değil, eşeğin birisin» demekten çekinme.

Ve aptal aptal yüzüne bakan Zekiye iki çeyrek uzatarak ilâve etti:

— Şununla, bir porşömen kâğıdı al. Böylesi daha âlâ olur. Yarın isterim ha. İşin ihmale tahammülü yok. Kabul mü? Âlâ. Bir örnek elbiseyi hak ettin. Senin gibi can ciğer, elinden iş gelir sanatkâr bir dostumu dilencivari gezdiremem ya.

Haydi yallah... Bas bakalım, boyunu göreyim.

Plânlı iktisat

Zeki kübik resimler yapan bir nevzuhur dâhî ressamdı. Yani:

— Şu kırmızı boyanın yanındaki yeşil damlacığın, mânası ne? Bu çarpık tirbuşon gibi hat, armudu andıran şu menşuru neden delip geçmiş?

Diye soranlara cevap vermiye bile lüzum gönmediği için resim yaparken ne yaptığını, ne halt ettiğini bilmeden çalışırdı. Binaenaleyh Kerametin ismarladığı plânı yapmak da bu alışkanlıkla zor olmadı.

Bir taraftan şairin direktiflerini tesbit ettiği kâğıda bakarak aynını resmediyor, bir taraftan da düşünüyordu:

— Bu plân ne makule sırlı, sihirli şeydir ki ortalığı pamuk gibi didiklediğimiz halde bulamadığımız 200 lirayı yoktan var edecek?

Zeki, sabah olur olmaz pansiyoncu

karının gözüne görünmeden kendini sokağa attı. Elbise ümidi yüz gösterince külüstür ceketle, boyalı pantalondan iğrenmiye başlamıştı. Birkaç zamandır:

— Derbederlik, hattâ hırpanilik sanatkârlığın baş şıarıdır deyip duran oğlan, o sabah sözü değiştirmiş, yolda giderken kendi kendine:

— Azizim Zeki Çizer, şöyle mükemmel bir kostüm istersin, diyordu, bir gri kostüm, rugan iskarpin, gömlek falan... Ressam oldunsa cemiyet hariçi değilsin ya. Sen de gençsin, giyinmek, sevmek hakkın...

Kahvede beklerken dokuz doğuran Keramet, Zekiyi görünce haykırdı:

— Hazırladın mı? Sakın dalga geçmiş olma?

Ressam elini muzafferane cebinin üstüne vurdu:

— Bağırma üstadım, hazır, dedi.

Plânı masanın üstüne serdiler. Keramet eseri dikkatle gözden geçirirken hem:

— Enfes... Mükemmel... Şaheser... Nurol... Elin dert görmesin... Dehanla bin yaşa...

Diye söyleniyor, hem de kâğıdın altını üstünü masanın kirli mermerine sürüyor, arada bir büküm yerlerini ıslatıyor, sert sert, üstüste katlayıp açıyordu.

O, bu işleri birbiri ardısıra yaparken Zekinin:

— Kâğıt ha yırtıldı, ha yırtılacak...

Diye içi titriyordu.

Bu iç titremesi çok sürmedi. Genç şair plânı evirip çevirir, masaya sürtüp dururken bir aralık daha ileriye giderek tutup ortasından ikiye ayırmaz mı? Hattâ dili tutulan bedbaht ressamın yuvalarından fırlamış gözleri önünde bir yarısını parça parça ederek yere atmaz mı?

Keramet soğukkanlılıkla öteki parçayı cebine yerleştirdikten sonradır ki Zeki kendine gelebildi:

— Ne yaptın? Sen artık çok oluyorsun. Ben onu sabaha kadar mum ışığında becerdim alçak seni...

Diye haykırdı. Fakat Keramet hiç istifini bozmadı.

Sükûnetle:

— Telâş etme, dedi, bize zaten bunun yarısı lâzım Zekiciğim. Sen şimdi var işine git. Yarın sabah ben sana uğramazsam, öğle üzeri burada buluşalım.

Ve cevap beklemeden yel yepenek, yelken kürek geçti gitti.

Plân mütehassısı

Ertesi sabah Zeki müthiş bir gürültü ile uyandı.

MISIR ÇARŞISINDA:

— Daha geçen hafta bir yorgan almadınız mı siz?.

— Evet, fakat kocalarımız olmıyacak bir pire için bir yorgan yakarlar!...

Aşağıda pansiyoncu karı direk direk feryat ediyordu:

— Ka.. züppenin ay be ay nasihat verdiği yetmoor da şimdicik bir de haneme misafir kobul edoor.

Zavallı ressam:

— Aman! Buna sabah sabah ne oldu?

Diyemeden Kerametin her günküne benzemiyen sesi camları zınğırdattı:

— Madam, madam, züppe dediğin herif, bugüne bugün dâhilerin şahıdır.

— Kimin şahı, kimin padişahı olursa olsun üstüme ezzemliği yoktur. Hem âlemlere şahlık edeceğine, bon peyyör olsa ya...

— Vay kira borcu için mi söyleniyorsun sen? Hey madam hey! Kiranın lâfı mı olur şimdi. Bay Zeki yakında milyoner olacak. Milyoner, anladın mı?

Şirret kadın birdenbire yumuşadı. Milyoner olacak ne demek? Aman sakın bu karşısında duran kılıksız oğlan tayyare piyango bileti bayii olmasın, öyle ya, yıl uğursuzundur derler. Züppe oğlana piyango mu çarptı acaba? İşi anlamadan parlamanın ne âlemi var!

Böyle düşünen madam Haykanoş:

— Sana bir şey diyen oldu? Zeki beyimin bir tek olduğunu kim bilmoor. Pentürde misli menendi var dersen alnını karışlarım. Gel gör ki eli daralmıştır. Bunca yıllık kiracımı bana öğreteceksin. Parmak kadar kötülüğünü gördümse Mığırımın ölüsünü öpeyim.

— Kimin ölüsünü öpersen öp. Bana ne? Sen sade haber ver. Üstat yukarda mı?

— He! Zannımca yukardadır. Zaten nasıl çıkıp, nasıl girdiğine akım ermoor.

— Devam edecek —

TARİHTEN ÇİZGİLER: Köprü tahsildarları!...

Kâğıt mı?.. Papel mi?

Bilmem bilir misiniz?

Gazete ve mecmualar kâğıda basılır. Biz de Karikatürü kâğıda basıyoruz. Kâğıt fiatları, son zamanlarda biraz yükseldi. Mevaddı iptidaiyesinden harp sanayii yapılıyor. Bu yükseliş sade bizim memlekete mahsus değil, dünyanın her tarafında böyle.

Fakat kâğıt fiatları yükseldi demek, kâğıt buhranı var demek değildir. Piyasadan kâğıt almak istiyenler parayı verince düdüklerini bol bol çalabilirler.

İşte bu bakımdan son zamanlarda koparılan mütemadî yaygaralara, resim ve yazılara şaşıyoruz. Kâğıt ucuzken para kazananlar, kâğıt fiatı yükselince bu kârlarından bir parçasını kaybetmeyi okuyucularını memnun etmek pahasına niçin sükûnetle karşılamıyorlar?

Daima çok kazanmaktan daha tatlı bir şey olmadığı muhakkaktır ama «Kazancın bir miktarını kaybetmekteyim» diye okuyucuların başını ağrıtmıya da hakkımız yok.

İşte haftalardır dedikodusu olan kâğıt meselesinin iç yüzü bundan ibarettir.

— Bizim kerime riyaziye doktoru olmıya karar verdi...
— Demek, kendine koca bulmaktan imidini kesti!...

Elektrik Plonjörü

Kolay Seri ve Ekonomiktir.

SATİE

ve şehrin bütün büyük elektrik mağazalarında satılır

Fiatı 240 kuruştan başlar

Kıbrıs

Lefkoşada Yedigün — Karikatür — Karagöz gazetelerinin umumî bayii Bay M. LÜTFİ'dir. Okuyucularımız bütün Yedigün neşriyatını buradan tedarik edebilirler.

Zonguldak

MEKTEPLİLER PAZARI

Mustafa Zeki Erman

Yedigün ve bütün neşriyatımızı Zonguldak okuyucularımız Zeki Erman'ın Mektepliler Pazarından tedarik edebilirler. Fotoğraf levazımının da en ucuz satıldığı yer burasıdır.

Dr. HAFIZ CEMAL

LOKMAN HEKİM

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar stanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398. Kışlık telefon: 21044

Karikatür

— Bizim imtihanlara neden olgunluk imtihanı diyorlar ?
— Dökülenler çok oluyor da ondan !